A tisztességtelen haszon Isten igazságának fényében – 1. rész

Isten Királyságában az **igazságosság** nem választható részletkérdés, hanem alapvető feltétel. Nem díszítőelem, hanem lényegi dolog: egy átformált szív és megújult élet látható kifejeződése, amely összhangban él Isten jellemével.

Ez az életvitel nem vallásos kötelességből fakad, hanem egy **igazság** után éhező és szomjazó szív mély vágyából. Egy olyan szívéből, amely tisztaságra, igazságra és világosságra vágyik, nem elégszik meg a látszattal, hanem hitelesen akarja tükrözni Isten szentségét.

Az igazság az élet minden területén megmutatkozik, abban is, ahogyan mások jogait tiszteletben tartjuk. Ezért minden **tisztességtelenül szerzett haszon**, bármilyen formát öltsön is, súlyosan sérti az Isten által elrendelt rendet.

Nemcsak arról van szó, hogy valaki közvetlenül eltulajdonít egy tárgyat, hanem arról is, ha bármilyen formában elragadja azt, ami nem az övé: anyagi javakat, pénzt, lehetőségeket vagy tisztességtelenül megszerzett előnyöket. Isten igazsága semmiféle megalkuvást nem tűr. Ő nemcsak a lopást tiltja, hanem azt is, hogy kívánjuk, ami nem a miénk. Ha valaki más javaira vágyik, legyenek azok anyagiak vagy társadalmiak, ezzel az Isten által megszabott rendet és igazságot vonja kétségbe. Ez sérti az Ő szent jellemét, és azt bizonyítja, hogy a szív nincs összhangban a menny igazságával.

Isten igazságában élni azt jelenti, hogy becsületesek, feddhetetlenek, igazságosak, méltányosak, részrehajlás nélküliek és rendíthetetlenek vagyunk, akkor is, amikor senki sem lát, és akkor is, amikor a körülmények megengednék a megalkuvást. Isten Királyságában minden döntés számít, mert megmutatja, kik vagyunk és kihez tartozunk.

Ebben a fényben a **feketemunka** nem csupán vitatható gazdasági gyakorlat, hanem gonoszság: a szervezett lopás egy formája, amellyel kibújnak az adófizetés alól, és megszegik a közjó érdekében hozott törvényeket. Bár széles körben elterjedt, és sokan személyes szükségekkel vagy a lehetőségek hiányával mentegetik, Isten szemében mégis hamisság marad.

Aki kivonja magát ezek alól a befizetések alól, az megfosztja a társadalmat az oktatáshoz, egészségügyhöz és szociális ellátáshoz szükséges forrásoktól, különösen az idősektől, akik egész életükben dolgoztak. A törvényes kötelezettségek teljesítése nemcsak társadalmi felelősség kérdése, hanem a felebarát iránti szeretet és az Isten által elrendelt rendnek való engedelmesség kifejeződése is. Pál apostol világosan kijelenti: „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak: mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől; és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene” (**Róma 13:1-2**). Ezért aki „feketén” dolgozik, vagy ilyen gyakorlatra bátorít másokat, az nemcsak az emberi törvénnyel, hanem az isteni renddel is szembeszáll. A hívő ember arra kapott elhívást, hogy a világosságban, feddhetetlenül éljen, akkor is, ha mások a

megalkuvás útját választják.

Az Írás egyértelműen elítéli a tisztességtelen eszközökkel szerzett hasznot: „Ne örülj, Izráel… paráznaság bérét kedvelted minden gabonás szérűn!" (Hóseás 9:1) Ez az Izráel népéhez intézett feddés rávilágít, milyen súlyos dolog ragaszkodni a megalkuvással szerzett anyagi haszonhoz az isteni áldás rovására. Amikor az ember a tisztátalan nyereséget szereti, eltávolodik az Isten által megkívánt szentségtől és a Vele való közösségtől, és Bálám jellemét mutatja. Az Írás azt mondja Bálámról, hogy „a hamisság bérét szerette" (2Péter 2:15), vagyis a haszonszerzés szomja megvakította, és arra vitte, hogy a halálba vezető gonoszságot válassza. Akik a tisztátalan bért szeretik, ugyanezen a halálba vezető úton járnak.

Ezt erősíti meg Jeremiás 2:33 is, ahol Isten így szól: „Mily jól elkészíted utadat, hogy szerelmet keress! Még a gonoszságokhoz is hozzászoktattad utaidat." Ez az ige megmutatja, hogy aki a kapzsiság vonzásába kerül, legyen akár szegény, akár gazdag, tudatosan ehhez igazítja a viselkedését, és egyre járatosabb lesz a gonoszságban. „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől" (1Timóteus 6:10).

A jövedelem eltitkolása, az adócsalás, a korrupció vagy a manipuláció mind a hazugság és a lopás formái. Nem lehet rajtuk áldás, lelki halálban tartják az embert, és egyenesen ellentétesek Isten igazságával. Az ilyen gyakorlat nemcsak az erkölcsi törvényt sérti meg, hanem ellentmond Isten szent jellemének is, aki gyűlöli a tisztátalan bért, és igazságban és igazságosságban élt életet kíván.

A csalással szerzett haszon minden formája, legyen szó adócsalásról, korrupcióról vagy manipulációról, lázadás Isten jelleme ellen. Ezek nem egyszerű adminisztratív hibák vagy „a körülményekhez való alkalmazkodás", hanem bűnök, amelyek elválasztanak minket Istentől. Isten nem tarthatja tisztának azt, aki eltitkolja a jövedelmét, és tisztességtelen eszközökkel szerez magának hasznot. Az Írás határozottan kimondja: „Igaz lehet-é a hamis mértékkel, és a csaló fontok zacskójával?" (Mikeás 6:11)

Ez a szónoki kérdés Isten felháborodását fejezi ki azok képmutatása miatt, akik igaznak mondják magukat, de amikor be kell vallaniuk a jövedelmüket, „hamis mértéket" használnak, ami a csalás és a becstelen haszon jelképe. Az adók elcsalása pénzügyi nyereségnek tűnhet, valójában azonban semmilyen tartós haszna nincs. „Nem használnak a gonoszságnak kincsei; de az igazság megszabadít a haláltól" (Példabeszédek 10:2). Nem nyújtanak védelmet, nem hoznak békességet, és nem adnak életet. Egyedül az igazság, vagyis az igazságban és igazságosságban való élet ment meg.

A jövedelem eltitkolása az adófizetés elkerülése végett, és a munkáltató és munkavállaló összejátszása a nekik nem járó anyagi előnyök megszerzésére: mindez a „hamis mérleg" egy-egy formája. Isten nemcsak elutasítja ezeket, hanem utálatosságnak nevezi őket, olyasminek, ami mélységesen sérti szent és igaz természetét. „Az álnok mérleg utálatos az Úrnak; az igaz font pedig kedves néki" (Példabeszédek 11:1).

Isten jellemét az igazságosság, a szentség és az igazság határozza meg. Ő nemcsak igazságot szolgáltat, hanem szereti is az igazságot, és gyűlöli a rablást. Ésaiás 61:8 ünnepélyes világossággal fejezi ki ezt az ellentétet: „Mert én, az Úr, szeretem a jogosságot, gyűlölöm a rablást és álnokságot…”

Ez a gyűlölet nem érzelmi reakció, hanem az Ő szent természetének megnyilvánulása. Isten nem lehet közömbös a gonosszal szemben, mert a gonosz közvetlenül sérti az Ő jellemét. A rablás, akár javakról, akár jogokról, akár méltóságról van szó, a tevékeny igazságtalanság egyik formája, az Isten által megszabott erkölcsi rend megsértése.

Az Írás Ezékiel 18:10-13-ban félreérthetetlenül figyelmeztet, hogy aki rabol, meghal: „ha… ragadományt ragadoz… élne-é? Nem él! Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, halállal haljon meg; vére rajta lesz!”

Beszédes példa az Írásból **Ákán** bűne, aki a sátrában lopott holmikat rejtett el: egy palástot, ezüstöt és aranyat. Bár Izráel népe éppen akkor élt át nagy győzelmet Jerikónál, Isten e bűn miatt visszavonult közülük. „Vétkezett Izráel, és meg is szegték az én szövetségemet, a melyet parancsoltam nékik, és el is vettek a kiirtandó dolgokból, és el is lopták, és meg is tagadták, és az ő holmijok közé is rejtették” (Józsué 7:11).

A bűnt fel kellett deríteni, meg kellett vallani és el kellett távolítani ahhoz, hogy Isten újra munkálkodhasson velük. Isten nem lakhat ott, ahol a bűn uralkodik. Ez a történet ünnepélyes figyelmeztetés: a bűn gyökeres rendezése nélkül nem lehet valódi közösség Istennel. Ákán ugyan elrejtette a lopott holmikat az emberek szeme elől, Isten szeme elől azonban nem. Ami a sátra földjében el volt ásva, az az égbe kiáltott.

Sursa: *A tisztességtelen haszon Isten igazságának fényében – 1. rész* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-tisztessegtelen-haszon-isten-igazsaganak-fenyeben-1-resz